

vinden in haar geschiedenis en het luidt: Leid mij van het onwaarachtige in het werkelijke, van de duisternis in het licht, van de dood in de onsterfelijkheid. Dit gebed lijkt op het gebed van de rivier, die, in al zijn kabbelingen en golfslagen, slechts vraagt uit te mogen stroomen in zee. De mensch is nimmer in staat geweest om dit ware gebed te leeren kennen; de waarheid, dat God de Vader van al het geschapene is en ofschoon we wel bereid zijn met de mond dit te erkennen en hem Vader noemen, spreken onze daden onze woors

den tegen, zoowel in ons persoonlijk als in ons gemeenschappelijk leven als volk. Daarom moeten wij dit andere gebed leeren bidden: „Gij zijt onze Vader. Laat ons geweten ontwaken voor de waarheid, dat Gij onze Vader zijt, en dan, geef dat wij voor U buigen.”

Men ziet het — de geest die uit deze dingen spreekt is die, die Stanley Jones heeft genoemd, de geest van „bijna”. Diep religieus, maar zonder daadwerkelijke overgave.

HET VOLKSLIED

Het is dezelfde stem; die zong:
 „Egidius waer bestu bleven?”
 Klaagt: „Zone Gods, Gij zijt verheven!
 En ik ben bloode en nog zeer jong.”

Lang zweeg het hart, maar eindelijk wrong
 De kreet zich op: „al moet ik sneven
 Door beulshanden, 'k zal met U leven.
 Ontvang mijn bloed dat tot U sprong.”

De krijgspalm dreunde en daarna deinsde
 De zang terug; soms, even, peinsde
 Een eenzaam schepsel overluid
 Hoe hij verlost werd van zijn zonden.
 Maar nog heeft 't volk geen stem gevonden
 Die al zijn liefde en leed ontsluit.

WILLEM DE MÉRODE